

ΕΓΓΛΕΖΙΚΑ.

Λονδίον, 25 Οκτωβρίου.

L' Angleterre est le pays des bruns et des blondes.

Ἐγνώρισα ἀηλιτισμένον ὅστις ἀφοῦ ἐπεθεώρησεν ὅλα τὸ δηλητήρια, ἐξέλεξε τὴν γυναῖκα γιὰ νὰ σκοτωθῇ μαζὺ τῆς.

Ἄγγελια παλαιοπώλου :

Πωλοῦνται κοκκαλάκια τοῦ πιάνου διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς σιαγόνες Ἀγγλίδων.

Οἱ σπληνικοὶ εἶναι οἱ ἔχοντες τὴν δμίχλην τοῦ Λονδίνου εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ἄγγλος σοφὸς ἐφεῦρε μηχανὴν δι' ἧς σουφρώνονται τὰ μέτωπα τῶν αὐστηρῶν δικαστῶν. Οἱ Ἕλληνες θὰ ἐπεθύμουν ἴσως νὰ εὐρεθῇ μηχανὴ ὅχι τοῦ σουφρόνεσθαι, ἀλλὰ τοῦ σουφρόνειν.

Εἰς γεῦμα τῶν Χριστουγέννων, ὁ μικρότερος τοῦ σπητιοῦ τρώγει ἴσα μὲ δέκα· ἐφούσκωσε τόσο ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ. Ὄταν ἔφεραν τὴν μπουτίγκαν εἰς τὸ τραπέζι ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ τὸ κακό του, ποῦ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ φάγῃ.

Αἴφνης κατορθώνει νὰ σηκωθῇ καὶ γελῶν :

— Στάσου νὰ δοκιμάσω, λέγει, ὄρθιος.

Τί θὰ ἐλέγατε ἂν σᾶς λέγαμεν ὅτι αἱ Ἀγγλίδες μεταχειρίζονται ἐπὶ τραπέζης σκουπιαὶς διὰ νὰ καθαρίζουν τὰ δόντια των ;

Ἐν Λονδίῳ τὰ Γραμματοκιβώτια καὶ οἱ στρατιῶται εἶναι κόκκινοι. Τῆς ἄλλαις ἐξ ἀπροσεξίας ἔβαλα ἐπιστολήν μου εἰς στόμα στρατιώτου ὅστις τὸ εἶχε ἀνοίξει διὰ νὰ χασηθῇ. Τὸ ἐξέλαβον ὡς γραμματοκιβώτιον.

Baby.

ALLER ET RETOUR.

ΗΑΡΙΣΙΝΗ ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΙΣ.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸν κοιτώνα τῆς κυρίας Ξ.

Ἐὐπρέπεια ἐπαύλεως ἀποτοῦ.

Ἡ κυρία Ξ. ἀποθουμάζεται εἰς τὸν καθρέπτην· σημειῶν ὅτι προπαρασκευάζεται δι' ἐρωτικὴν ἐκστρατείαν.

Ἀφοῦ ἔμεινεν εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως, ἀπλοῦται νοχελῶς ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἐξάγουσα ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς ἐπιστολήν.

Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκει ἀνωθεν τῆς λευκῆς τῆς ὠλένης (τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὴν ὑποθέσωμεν λευκὴν) ἰδοὺ τί γράφει :

Ἀγαπητῇ μου Λουκία, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγγελίαν σου ὅτι ἀναχωρεῖς διὰ Saint-Quentin, ἔνσκα λόγων οἰκογενειακῶν.

Ἀδύο ἡμέραι ἀνεξαρτησίας σου εἶναι δύο ἡμέραι ἔρωτός μας.

Ἀὔριον εἰς τὰς ἔνδεκα θὰ ἔλθω διὰ τοῦ κήπου τοῦ ὀπίου μ' ἔδωκες τὸ κλειδί.

Ἀκῦτταξε νὰ κοιμῶνται οἱ ὑπνῆρται.

Ἀσοῦ στέλνω ἓν ἀκόγτρο φιλημάτων.

« Ἀλβέρτος »

Ἡ κυρία Ξ. ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν τῆς παρατηρεῖ τὸ ὀρολόγιον.

Ἐνδεκα παρὰ πέντε.

Ἀκόμη ἓν βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπαντᾷ :

— Ὁραία !

Καὶ ἀναμένει.

Ἦ ! ὄχι πολὺ. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐλαφρὸς ἐπὶ τῆς ἀμμοκρότος τὴν προειδοποιεῖ.

Καὶ μετ' ὀλίγον βήματα διολισθαίνου εἰς τὸν διάδρομον. Αὐτὸς εἶναι.

— Ἀγάπη μου !

— Ἀλβέρτε !

— Σὲ ἀγαπῶ !

— Δὲν σκέπτεσαι τί κάμνεις ;

— Σώπα δά !

— Ὁ σύζυγός μου

— Μὴ μὲ μιλάς τώρα περὶ αὐτοῦ Μὲ ἀγαπᾷς ;

— Θέλει ῥώτημα, ἀφοῦ εὐρίσκεσθε ἐδῶ ;

— Κάτι μὲ τὸ σεῖς ;

— Ἦ ! ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ σὲ μιλῶ μὲ τὸ σύ . . .

ἔτσι, μπροστὰ 'ς τὸ φῶς

— Τὸ εὐνομεν.

— Ὅχι, ἀκόμη ὄχι

— Ἀνεχώρησε σήμερα τὸ πρωτῆ ;

— Ναί.

— Πέ μου πῶς δὲν τὸν ἀγαπᾷς πλέον.

— Μὰ ἀμφιβάλλεις ;

— Ψυχὴ μου !

Ἀμφιβάλλεις, ὅταν μὲ βλέπεις ὅτι λησμονῶ τὸ καθῆκόν μου ;

— Ὅχι ! ὄχι ! Ἔχεις δίκαιον Δὲν τὸν ἀγαπᾷς ! Δὲν δύνασαι πλέον νὰ τὸν ἀγαπήσης.

— Ἀλβέρτε μου !

— Λουκία μου !

Ἡ Λάμπα σχεδὸν ἔσβυσε. Σιωπὴ.

Αἴφνηδιως ἀπροσδόκητος φωτισμὸς χύνεται εἰς τὸ δωμάτιον.

Μιά φωνὴ συρικτικὴ ἀκούεται :

— Δυστυχῆ !

Εἶναι ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπερίμενον, ὠφειλαν ὁμῶς νὰ τὸν περιμένουν εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ἰστατ' ἐκεῖ ὄρθιος, ἀπειλητικὸς, τρομερὸς καὶ ἐπαναλαμβάνων :

— Δυστυχῆ !

— Παῦλε ! Σὲ ἱκετεύω Εὐσπλαγγίσιου τὴν πλανηθεῖσαν γυναῖκα.

— Κύριε, ὁ νόμος μοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ σὲ φονεύσω. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τὸν νόμιμον καὶ ἀτιμώρητον φόνον . . . Ἀὔριον τὸ πρῶτ', ἔχετε τοὺς μάρτυράς μου.

— Ὁ ἱραστής ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔχει τίποτε ν' ἀντιτάξῃ.

— Ἔξω ! . . .

Ἐξέρχεται.

— Ἐσᾶς, κυρία μου . . .

Ἐδῶ ὀλίγη παῦσις.

— Ἐσᾶς, κυρία μου, δὲν θέλω σᾶς ἀτιμάσει, ἀτιμάζων συγχρόνως κ' ἐμαυτὸν διὰ σκανδαλώδου τινος δίκης, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ φύγητε ἐκ τῆς οἰκίας μου. Ὑπάγετε νὰ ζήσετε ὅπου θέλετε . . . Ἡ προίξ σας θὰ διατάξω νὰ σᾶς ἐπιστραφῇ. Μεσάνυκτα. Ἐντὸς ὀλίγου φθάνει τὸ ἐξπρές. Ὑπηρέτης θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταθμὸν. Καὶ τώρα μάλιστα . . . Ἀμέσως. Ἐτοιμασθῆτε.

— Παῦλε !

— Ἄλα λοιπόν ! . . .

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Εἰς Παρισίους.

Παρῆλθον ἕξ μῆνες.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἐμονομάχησαν.

Ὁ ἱραστής ἐτραυματίσθη εἰς τὸν βραχίονα* ἡ πληγὴ, ἄν καὶ μὴ ἐλαφρὰ ἐθεραπεύθη.

Φυσικώτατα ἡ πρώτη του φροντίς μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν του ἦν νὰ ἐπανεῦρῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν . . . Ἐκφρασις καθιερωμένη.

Ζοῦν ὡς ψευδοσύζυγοι.

Ἡ σκηνὴ εἰς ἕν ξενοδοχεῖον.

Ὁδὸς Ὑγρίας. Ὁδὸς πρὸ παντὸς ἄλλου ἔρημος.

Μία γυνὴ μὲ ἐξατερικὸν μυστηριώδες εἰσέρχεται δρομαία.

Βεβαίως καμμία συνέντευξις.

Εἶναι ἡ αὐτὴ κυρία Ε.

Τώρα δὲν δέχεται πλέον* πηγαίνει μόνη της.

Κτυπᾶ.

Ἀνοίγει.

— Μήπως ἄργησα ;

— Ὁχι.

— Δὲν ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πάγῃ σήμερα εἰς τὴν Μπόρ-

σεν.

— Δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε ;

— Πᾶ, πᾶ, πᾶ !

— Μὴν τύχη καὶ σὲ ἀκολούθησε ;

— Διόλου !

Ἦχος φιλημάτων. Καὶ ἔπειτα τίποτε, μέχρις ὅτου μία φωνὴ ἀκούεται : « Ἀνοίξατε ! »

— Ἡ φωνὴ αὐτὴ ! . . .

— Αὐτὸς εἶναι ! . . .

— Εἶχα τὴν προαίθεσιν ὅτι σὲ ὑποπτεύθηκα.

— Κ' ἐγὼ ἔλαβα ὄλας τὰς προφυλάξεις ποῦ μοῦ εἶπες.

— Ἀνοίξατε, θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα.

— Τί νὰ κάνουμαι ;

Καὶ πρὶν σκεφθεῖν τί νὰ κάμουν, ἡ πόρτα ἦτον ἤδη κομμάτια.

— Δυστυχῆ !

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Ἀλβέρτος ἐπαναλαμβάνει τὸ ἀνάθεμα μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἐκεραύνωσεν ἄλλοτε ἡ συζυγικὴ ἔργη.

— Γυναίκα διὰ τὴν ὁποῖαν ἐκινδύνευσα τὴν ζωὴν μου !

— Σοῦ στέκει νὰ παραπονιέσαι, ἀφοῦ ἐράγισες τὴν ἰδί- κήν μου !

— Ὁραία ! σὲ καλὴ ὥρα μοῦ τὸ ὑπενθυμίζεις ; . . . Ἐχεις δίκαιον* πὼς ἠθουάμην νὰ ἐλπίσω ἔρωτα ἀπὸ μίαν . . .

— Τί, τρελλὴ ποῦ ἤμυρα νὰ προτιμῆσω ἕνα ἐγωῖστὴν, ἕνα χυδαῖον ἀπὸ . . .

— Εἶσαι . . .

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ὕβρεις !

— ὦ ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ συνένοχός σου ; Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ τὰ μοῦτρά του.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἰδέ τον.

— Πῶς ; . . .

— Μάλιστα ! Δὲν θὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν νὰ ξαναβλέπω τὸν σύζυγόν μου, ὁπότεν θέλω ; . . .

Pierre Véron.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΛΕΟΥΣΗ.

Ὁδὸς Σταδίου. Ἀέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων.

ΝΕΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

μύρων, ἀρωμάτων, extraits διαφόρων ἔφθασεν διὰ τοῦ τελευταίου γαλλικοῦ. Ἡ καλλιτέρα κατασκευὴ, αἱ ἐπισημότεραι μάρκαι Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας. Διακρίνεται κυρίως τὸ Extrait Pompadour, γνήσιον, θεσπέσιον.

Εἰς τὸ αὐτὸ Κουρεῖον

αἱ γυναιώτεροι καὶ εὐγενέστεροι Βαφαὶ τῆς κόμης, τόσον γνήσιαι ὥστε δίδονται μὲ τὴν ἐγγυησιν τῆς ἐπιστροφῆς.

ΝΕΑ! ΝΕΑ! ΝΕΑ!

Νέας ἐκπλήξεις σᾶς προητοίμασε τὸ
ΜΕΓΑ ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΠΑΛΛΟΥ
243— Ὁδὸς Ἑρμοῦ — 243.

Αἱ τελευταῖαι ἐξ Εὐρώπης παραγγελῖαι τὰς ὁποίας ἐκόμισεν εἶναι ὅ,τι ὠραῖον, ἐφθηνὸν καὶ πολυτελές. — Μόνον εἰς τὰ παραμύθια καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κυρίου **Μπάλλου** εὐρίσκετε τοιαύτας λάμπας. — Λάμπα ἡ *Μυδραλιοβόλος*, ἡ *Δωδεκαγίγυλος*, φωτίζει περισσότερον δύο φανῶν τῆς Δημαρχίας μας. — Ὑπάρχουν καὶ μὲ 8 φιλύλια καὶ μὲ 4. — *Λάμπαι ἐργατικαί*, διὰ τοὺς γράφοντας, τοὺς ῥάπτοντας καὶ ἄλλους ἐργαζομένους, χύνουσαι τὸ φῶς ὄλον πρὸς τὰ κάτω, εὐεργετικώταται διὰ τοὺς ὀφθαλμούς. — *Λάμπαι κινεζικαί*, λεπτοτάτης ἐργασίας, ὡς γυναῖκες εἶτοιμαὶ διὰ χορὸν, διὰ σαλόνια μοναδικαί — *Λάμπαι αὐλι- καί*, δι' αὐτὰς δηλαδὴ, βασιλείους ἢ ἰδιωτικὰς. — *Λάμπαι τοῦ τοίχου*, σπεύρουσαι τὸ φῶς ἀκτινωτὸν. — *Φαναράκια πολυχρώμα.* — Ὁλος ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ φωτισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἤρξαντο ἐπισκεπτόμε- ναι αἱ οἰκοδέσποιαι τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Μπάλλου. Σπεύ- σατε, διότι μερικά εἶδη θὰ ἐξαντληθοῦν ὀλίγῳρα.